

кочия. Отъ тамъ слѣзе едра болярка, чиято носия издаваше отдалеченостъта ѝ отъ Търновъ. Можеби идваше отъ Велбуждъ или Зеленоградъ. Витлеемъ погледна зачуденъ къмъ непознатата жена, която изкачваше стълбитѣ. Коя ли далечна роднина идваше като неканена гостенка? Сега трѣбваше да се занимава и съ нейното настаняване, а още не бѣ прибралъ нѣщата си, понеже и той бѣше въ числото на изпращачитѣ.

Той се затече насреща ѝ, поздрави любезно. Ала първиятъ въпросъ замрѣ въ гърлото му.

Болярката бързо хвърляше дрехитѣ си по земята. Намѣтката, туниката, дългата везана риза, следъ това още една риза, още една туника. Пълната болярка бързо се превръщаше въ строенъ момъкъ.

— Мирчо!

Добромиръ се озърна, сложи прѣстъ на устата си.

— По-тихо. Чакай да се съблѣка. Умрѣхъ, задушихъ се въ тия дрехи. Ела сега да те видя. Мама къде е? Край Камчия? Белослава какъ е? Дойдохъ да видя Мария, преди да замине, поне отдалечъ, или пъкъ ще се преоблѣка като нѣкоя Белославина прислужница. Дай ми най-напредъ вода и малко хлѣбъ и сирене. Отъ вчера не съмъ ялъ и пилъ. Въ тая бъркотия изъ улицитѣ, ще гледамъ да се промъкна до Белославини съ нѣкоя дреха на Никола. Той къде е, че не иде още да ме види?

Изведнѣжъ той остави чашата съ водата, която му бѣ подалъ братъ му и попита остро:

— Какво има?

Витлеемъ наведе кестенявитѣ си хубави очи. Стисна трепетно рѣще. Помъчи се да каже нѣщо, не можа. Отвѣде къмъ прозореца, видѣ долу стария Никола, махна му съ рѣжка веднага да се качи. Следъ малко старецътъ влѣзе и застана вцепененъ. Той разгърна рѣще, ноздритѣ му затрепераха.

— Мълчи! — пошѣпна Витлеемъ и заключи вратата.

— Да не подуши нѣкоя отъ слугитѣ. Ще имъ кажемъ, че леля ми, гостенката, си легна да почива.